

[Socialministeren.]

Fortiden, vil Merudgiften, saa vidt jeg kan se, andrage saadant noget som 3,38 Mill. Kr. for Staten og 2,41 Mill. Kr. for Kommunerne, altsaa tilsammen 5,79 Mill. Kr. i Stedet for 8,7 Mill. Kr.

Som Forholdene ligger, tror jeg, der er Trang til at give Kommunerne denne Bemyndigelse. Hvis det kræves under Forhandlingen, skal jeg nærmere oplyse, hvorledes Forslag i saa Henseende kan begrundes ved de Tal, der er oplyst udefra, medmindre man mener, det er mest praktisk at undersøge hele dette Problem i et Udvalg — det er et ret stort Talmateriale, det drejer sig om. Men paa dette Trin skal jeg altsaa indskrænke mig til at anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Bækgaard: Det Lovforslag, der foreligger til Behandling, er af den Karakter, at det altid kan paaregne Interesse, om ikke af anden Grund, saa af den, at man fra en vis Side har Tilbøjelighed til at karakterisere Tilslutning eller manglende Tilslutning dertil som Udtryk for vedkommendes Sindelag overfor de svage i Samfundet, undertiden endog som Udtryk for, om man har social Forstaaelse eller ej. At denne Maade at analysere paa kan være meget forkert, er en Sag for sig, det skal jeg ikke komme nærmere ind paa; men bortset fra disse Grunde vil et saadant Lovforslag altid kunne paaregne Interesse hos mange Mennesker, baade blandt Lovgivere og ikke mindst blandt dem, der kan gøre sig Haab om at faa Del i de økonomiske Goder, en saadan Lov yder. I vor Tid, hvor Samfundsforholdene er blevet saa komplicerede og de Opgaver, som det offentlige tager sig af, saa mangeartede og forskellige, er der altid Grund til at overveje, om det, der melder sig til Vedtagelse, er nødvendigt og tjener det tilsigtede Formaal uden at gaa andre berettigede Interesser for nær. Dette gælder i al Almindelighed, og ikke mindst det Omraade af vor Lovgivning, vi her bevæger os paa, har udviklet sig stærkt og er blevet meget kompliceret, saa alene af den Grund kan der let gøre sig forskellige Opfattelser gældende angaaende Ændringer i og Tilføjelser til denne Lovgivning. Det er undertiden sagt — jeg tror med Rette — baade af Udlandinge og af os selv, at vi paa dette Omraade har en Lovgivning, der er saa human, at der neppe findes en tilsvarende i Udlandet. Jeg kan ogsaa sige, at Rigsdagens Partier med god Villie har arbejdet paa at gøre denne Lovgivning saa god som muligt. For det meste er Resultatet frem-

kommet i Enighed, hvad jeg anser for et stort Gode, men i de senere Aar er det dog ikke lykkedes til enhver Tid, navnlig gælder dette den Revision, der fandt Sted i 1927, og som den daværende Regering fandt nødvendig; den Revision fandt ikke fuld Tilslutning fra alle Sider. Det kan derfor heller ikke virke særlig overraskende, at den højtærede Socialminister nu efter den Kritik, der senere er fremkommet mod den vedtagne Revision, fremsætter et Lovforslag som dette. Den politiske Nødvendighed eller Ikke-Nødvendighed, som man har drøftet andetsteds, skal jeg ikke fordybe mig i, jeg skal søge at holde mig til det saglige i mine Overvejelser om Betimeligheden af Lovforslaget.

Lovforslaget er ikke nogen Tilbageføring til det, vi havde før 1927, hverken med Hensyn til Aldersrenteloven eller de andre Love, som berøres af Lovforslaget — jeg tænker i denne Forbindelse særlig paa Aldersrenteloven, det er den, der er stærkest berørt. At det ikke er en Tilbageføring, tænker jeg mig er ikke alene af den Grund, at den højtærede Socialminister har betegnet denne Lov som midlertidig, men ogsaa af den Grund, at den højtærede Socialminister vist erkender, at Revisionen i 1927 paa adskillige Punkter var ikke blot forsvarlig, men indførte Forbedringer.

I sin Fremsættelsestale i Folketinget udtalte den højtærede Socialminister bl. a. følgende:

„Regeringen har anset det for nødvendigt gennem midlertidige Foranstaltninger at bøde paa de særlig daarlige Kaar, hvori en Mængde Aldersrente- og Invaliderentnydere samt de med disse ligestillede kronisk syge befinder sig.“

Jeg vil da gaa ud fra, at det er Lovforslagets Formaal at bøde paa disses Kaar, og jeg vil ligeledes gaa ud fra, at det gennemgaaende er de aldersrentenydende, der har mindst at leve af, Indtægt plus Aldersrente, som er daarligst stillede. Naar vi ser paa, hvordan Lovforslaget virker overfor disse, kan der være Grund til nærmere at betragte de enkelte Paragraffer. Undersøger vi § 1, som tilsigter at forhøje det fradragsfrie Beløb, ser vi, at af de ca. 40 000 Aldersrentenydere, som kun har en meget ringe eller slet ingen Indkomst, kan slet ingen faa godt af den Begunstigelse, denne Paragraf tilsigter. Jeg vil gerne have Lov til at nævne nogle enkelte Eksempler paa, hvordan Paragraffen kommer til at virke. De Aldersrentenydere i København, som ingen Indkomst har og altsaa ifølge Aldersrentelovens Tekst faar 1 008 Kr., faar ingen Forhøjelse, og